

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 25 2018, nummers 596 – 627 dinsdag 26 juni 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	4
Handhaving	7
Omgevingsrecht	8
Wabo	8
8.40- en 8.42-AMvB's.....	10
Wro	10

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Wet luchtvaart.....	11
Ambtenarenrecht.....	13
Bijstand	15
Volksverzekeringen.....	17
Sociale zekerheid overig.....	17
Bestuursrecht overig	18
Huisvesting	18
Wet arbeid vreemdelingen	18
Wet bescherming persoonsgegevens	19
Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen	19
Wet openbaarheid van bestuur	20
Wet op de rechtsbijstand	22
Wet politiegegevens	24
Vreemdelingenrecht.....	25
Asiel.....	25
Opvang	26
Richtlijnen en verordeningen	27
Vreemdelingenbewaring	29

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 596

ABRS, 20-06-2018, 201706159/1/A1

college van gedeputeerde staten van Fryslân.

Awb 6:18, 6:19

BESLUIT. Uit artikel 6:19, eerste lid, van de Awb en de toelichting daarop volgt niet dat, indien in een bezwaarschrift aspecten aan de orde worden gesteld die geen betrekking hebben op het besluit waartegen bezwaar is gemaakt, een bestuursorgaan in het besluit op dat bezwaar ook over die aspecten een beslissing moet nemen. Het bestuursorgaan mag daarover een afzonderlijk besluit nemen.

Besluit van 2 februari 2016 waarbij het college vijf lasten onder dwangsom heeft opgelegd wegens overtredingen van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht, de Wet milieubeheer en het Activiteitenbesluit milieubeheer die hebben plaatsgevonden gedurende een storing bij een energiecentrale. (...)

[appellant] en anderen betogen dat de rechtbank heeft miskend dat het besluit van 2 februari 2016 onvolledig is, omdat daarbij geen last onder dwangsom is opgelegd wegens de overschrijding van de maximaal toegestane jaarvracht aan dioxine. Zij betogen dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het college in reactie op hun bezwaarschrift een afzonderlijk besluit mocht nemen, waartegen zij opnieuw bezwaar hadden moeten maken. Daarbij verwijzen zij naar de toelichting bij de artikelen 6:18 en 6:19 van de Awb. (...)

Indien [appellant] en anderen wensen dat het college handhavend optreedt wegens de andere overtredingen die volgens hen plaatsvinden, kunnen zij het college daarom verzoeken en moet het college een besluit nemen op dat verzoek. In dit geval heeft het college hun bezwaarschrift tegen het besluit van 2 februari 2016 al aangemerkt als een verzoek om handhaving en dat verzoek bij afzonderlijk besluit van 18 augustus 2016 afgewezen.

De door [appellant] en anderen aangehaalde toelichting bij de artikelen 6:18 en 6:19 van de Awb kan niet los worden gezien van hetgeen daarin is bepaald. Het eerste lid van artikel 6:19 van de Awb, waarin dat nu is bepaald, luidt: (...) Hierin is geregeld dat hangende een bezwaar of beroep tegen een besluit, nadere besluiten die strekken tot intrekking, wijziging of vervanging van dat besluit worden meegenomen in de reeds aanhangige procedure tegen dat besluit. Daardoor hoeft de degene wiens bezwaar of beroep aanhangig is, geen bezwaar te maken of beroep in te stellen tegen het nadere besluit.

Anders dan [appellant] en anderen veronderstellen, volgt uit dit artikel en de toelichting niet dat, indien in een bezwaarschrift aspecten aan de orde worden gesteld die geen betrekking hebben op het besluit waartegen bezwaar is gemaakt, een bestuursorgaan in het besluit op dat bezwaar ook over die aspecten een beslissing moet nemen. Uit de toelichting volgt dan ook niet dat het college in het besluit op bezwaar van 21 juli 2016

had moeten besluiten om al dan niet handhavend op te treden tegen de in het bezwaarschrift van [appellant] en anderen gestelde overtredingen. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het college daarover een afzonderlijk besluit mocht nemen. Indien het college in het besluit op bezwaar van 21 juli 2016 wel had besloten om al dan niet handhavend op te treden wegens andere overtredingen dan die waar het besluit van 2 februari 2016 op zag, dan was die beslissing overigens naar zijn aard een primair besluit geweest waartegen eerst bezwaar open stond. Het betoog faalt ook in zoverre. (...)

[ECLI:NL:RVS:2018:2060](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2018, 597

MK ABRS, 20-06-2018, 201702473/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Súdwest-Fryslân.

Awb 8:4 lid 1 aanhef en onder f, 8:88, 8:89 lid 2

VERZOEKSCRIFTPROCEDURE. I.c. wordt het verzoek op grond van artikel 8:88 van de Awb afgewezen. Daargelaten of het handelen en/of nalaten in verband met de feitelijke uitvoering van de werkzaamheden als onrechtmatig is te kwalificeren, doet zich geen van de in artikel 8:88, eerste lid, van de Awb opgenomen omstandigheden voor op grond waarvan een veroordeling tot vergoeding van geleden schade kan worden uitgesproken.

RECHTMATIGE DAAD/NADEELCOMPENSATIE. De gestelde schadeoorzaak is bepalend bij de beantwoording van de vraag of tegen de schadeveroorzakende uitoefening van de publiekrechtelijke bevoegdheid beroep open staat bij de bestuursrechter. Het lag op de weg van het college in het kader van een zorgvuldige besluitvorming te bezien of aan het gestelde schadeveroorzakende handelen, uitvoeringshandelingen van infrastructurele werken door of in opdracht van de gemeente, voor bezwaar en beroep vatbare besluiten ten grondslag lagen. Dit lag te meer voor de hand nu een wettelijke of beleidsmatige grondslag voor de behandeling van het verzoek om nadeelcompensatie ontbrak.

Afwijzing verzoek om schadevergoeding wegens onrechtmatig handelen. (...)

[appellant] betoogt dat de rechtbank onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 17 augustus 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2243](#), ten onrechte heeft geoordeeld dat de afwijzing van de aansprakelijkheid geen besluit is als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb. [appellant] betoogt voorts dat de rechtbank heeft miskend dat nu het college heeft nagelaten een compensatieregeling te treffen voor schade als gevolg van de langdurige werkzaamheden, de rechtbank niet had mogen oordelen dat zijn bezwaar tegen de afwijzing van een verzoek om nadeelcompensatie niet-ontvankelijk is [Red.: omdat de gestelde schadeoorzaak uit feitelijk handelen en/of nalaten bestaat]. (...)

Onrechtmatige daad

Op 1 juli 2013 is de Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten (hierna: de Wns), voor zover betrekking hebbend op schadevergoeding, in werking getreden.

Het door [appellant] gestelde schadeveroorzakende handelen of nalaten heeft plaatsgevonden na 1 juli 2013.

Ingevolge artikel 8:89, tweede lid, van de Awb kan een belanghebbende bij geringe schade tot € 25.000,00 kiezen of hij het verzoek om het bestuursorgaan tot schadevergoeding te veroordelen bij de bestuursrechter indient, of dat hij de vordering instelt bij de burgerlijke rechter.

[appellant] heeft in zijn beroepschrift en de daarbij behorende aanvullende informatie de rechtbank verzocht het college te veroordelen in de schade als gevolg van onrechtmatig handelen.

Met de invoering van titel 8.4 in de Awb is - ingevolge artikel 8:4, eerste lid, aanhef en onder f, van de Awb - de mogelijkheid vervallen om beroep in te stellen tegen een besluit inzake vergoeding van schade wegens onrechtmatig bestuurshandelen.

De rechtbank is er vanuit gegaan dat [appellant] beroep heeft ingesteld tegen de afwijzing van een zuiver schadebesluit en heeft in dit verband onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 17 augustus 2016 geoordeeld dat de afwijzing van een aansprakelijkstelling voor schade geen besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb en waartegen geen beroep kan worden ingesteld. De rechtbank heeft niet onderkend dat [appellant] beoogd heeft tevens een verzoek in te dienen op grond van artikel 8:88 van de Awb.

Het betoog is terecht voorgedragen. Dit treft echter niet het door [appellant] gewenste doel. De Afdeling overweegt hiertoe als volgt. (...)

[appellant] stelt dat de gemeente voor een andere wijze van uitvoering van de rioolwerkzaamheden had moeten kiezen, dat de gemeente had moeten toezien op de geluidbelasting tijdens de werkzaamheden en dat de werkzaamheden langer hebben geduurd dan gepland, van 3 maart 2014 tot 2 oktober 2015 in plaats van de geplande vijf weken. Ook hadden volgens hem de werkzaamheden aan de verbindingsgeul tegelijkertijd met de overige werkzaamheden moeten worden uitgevoerd om de overlast te beperken.

Daargelaten of dit handelen en/of nalaten in verband met de feitelijke uitvoering van de werkzaamheden als onrechtmatig is te kwalificeren, is van belang dat zich geen van de in artikel 8:88, eerste lid, van de Awb opgenomen omstandigheden voordoet op grond waarvan een veroordeling tot vergoeding van geleden schade kan worden uitgesproken. Het verzoek om schadevergoeding uit hoofde van artikel 8:88 van de Awb wordt reeds daarom afgewezen.

Rechtmatige daad/nadeelcompensatie

Uit de Wns volgt dat de bestuursrechter, onder meer, exclusief bevoegd is te oordelen over besluiten op verzoek om vergoeding van schade als gevolg van (feitelijk) handelen door een bestuursorgaan in de rechtmatige uitoefening van zijn publiekrechtelijke bevoegdheid of taak. Dit gedeelte van de wet is nog niet in werking getreden.

De Afdeling stelt vast dat in de gemeente Súdwest Fryslân ten tijde van belang geen wettelijke grondslag voor de behandeling van een verzoek om nadeelcompensatie

bestond. Het college voerde evenmin beleid voor de behandeling van een verzoek om nadeelcompensatie op basis van een gepubliceerde beleidsregel. Bij gebreke van een wettelijke grondslag of gepubliceerde beleidsregeling is de bestuursrechter slechts bevoegd tot kennisneming van beroepen tegen een zuiver schadebesluit, indien die rechter ook bevoegd is te oordelen over beroepen tegen de gestelde schadeveroorzakende uitoefening van de publiekrechtelijke bevoegdheid zelf (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 6 mei 1997, [ECLI:NL:RVS:1997:AA6762](#), AB 1997, 229).

De gestelde schadeoorzaak is bepalend bij de beantwoording van de vraag of tegen de schadeveroorzakende uitoefening van de publiekrechtelijke bevoegdheid beroep open staat bij de bestuursrechter. (...)

Het lag op de weg van het college in het kader van een zorgvuldige besluitvorming te bezien of aan het gestelde schadeveroorzakende handelen, uitvoeringshandelingen van infrastructurele werken door of in opdracht van de gemeente, voor bezwaar en beroep vatbare besluiten ten grondslag lagen. Dit lag te meer voor de hand nu een wettelijke of beleidsmatige grondslag voor de behandeling van het verzoek om nadeelcompensatie ontbrak.

Het college heeft op verzoek van de Afdeling op 28 mei 2018 aangegeven dat meerdere appellabele besluiten ten grondslag lagen aan die werkzaamheden. (...)

Voor zover [appellant] in zijn verzoek om nadeelcompensatie heeft gesteld dat de schade het gevolg is van wegwerkzaamheden en rioolwerkzaamheden, lagen aan deze werkzaamheden geen vergunningen ten grondslag. In zoverre moet het ervoor worden gehouden, dat het om feitelijk handelen gaat, waartegen geen beroep kon worden ingesteld.

Voor zover aan de werkzaamheden de besluiten van 21 februari 2013 en 22 mei 2014 ten grondslag lagen, is het college niet bevoegd te beslissen op het verzoek om nadeelcompensatie, voor zover dat ziet op deze werkzaamheden, omdat die besluiten door andere bestuursorganen zijn genomen.

Voor zover aan de werkzaamheden het besluit van 24 maart 2014 van het college ten grondslag lag, is de afwijzing van het verzoek om nadeelcompensatie in zoverre een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb en heeft het college in zoverre het door [appellant] gemaakte bezwaar tegen de afwijzing van nadeelcompensatie ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

Het voorgaande brengt met zich dat het college alsnog inhoudelijk op het bezwaarschrift van [appellant] zal dienen te beslissen. (...)

[ECLI:NL:RVS:2018:2040](#)

JnB2018, 598

MK Rechtbank Den Haag (Team handel), 06-06-2018 (publ. 11-06-2018), C/09/529630 / HA ZA 17-344

de Staat der Nederlanden, gedaagde.

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) 6 lid 1 en 3

Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: EU-Handvest) 47

Richtlijn 2012/13/EU

OVERHEIDSAANSPRAKELIJKHEID. De i.c. bestreden uitspraken van de ABRS zijn niet onrechtmatig, zodat er geen grond bestaat voor aansprakelijkheid van de Staat. Geen strijd met artikel 6 van het EVRM, artikel 47 van het EU-Handvest, Richtlijn 2012/13/EU, het arrest van de HR van 3 december 1971 (Hotel Jan Luyken-arrest; [ECLI:NL:HR:1971:AB6788](#), NJ 1972, 137) en het arrest van het HvJ van de EU van 30 september 2003 inzake nummer C-224/01 (Köbler-arrest; [ECLI:NL:EU:C:2003:513](#)). De vorderingen worden afgewezen. [ECLI:NL:RBDHA:2018:6463](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2018, 599

ABRS, 20-06-2018, 201704533/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Roermond.

Awb 4:104 lid 1, 4:106, 4:112 lid 1, 4:117 lid 1, 5:35, 5:37 lid 1

INVORDERING. Aanmaning. Uit de MvT bij artikel 5:37 van de Awb volgt dat de invorderingsbeschikking dient te worden gegeven voordat het bestuursorgaan een aanmaning tot betaling van de dwangsommen kan doen uitgaan. Aangezien invordering bij dwangbevel pas mogelijk is nadat is aangemaand, wordt op deze manier bereikt dat dwanginvordering pas kan plaatsvinden nadat de geldschuld bij beschikking is vastgesteld (TK, 2003/04, 29 702, nr. 3).

Nu i.c. op het invorderingsbesluit geen aanmaning is gevolgd, en het dwangbevel in strijd met artikel 4:117 van de Awb niet is voorafgegaan door een in overeenstemming met de Awb uitgebrachte aanmaning, kan dit dwangbevel evenmin worden aangemerkt als een invorderingshandeling die de verjaring van de invorderingsbevoegdheid heeft gestuit. Een ander oordeel zou betekenen dat appellante een aanmaning tot betaling kon worden onthouden en rauwelijks kon worden geconfronteerd met een dwangbevel inclusief de daarbij bijbehorende kosten, hetgeen zich niet verdraagt met het in de Awb beoogde systeem als uiteengezet in voormelde MvT.

[ECLI:NL:RVS:2018:2016](#)

JnB2018, 600

Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 19-06-2018 (publ. 20-06-2018), SHE 18/1288

Opiumwet 13b

OPIUMWET 13b. Sluiting woonwagen, standplaats en bijgebouwen voor drie maanden. Belangenafweging. De belangen aan de kant van verzoeksters zijn groot als de verklaringen over haar gezondheidstoestand juist blijken te zijn. De burgemeester heeft op de zitting gezegd dat het belang van de burgemeester om de standplaats op korte termijn te sluiten gelegen is in het voorkomen van

teveel tijdsverloop tussen constatering van de feiten en daadwerkelijke sluiting. Gelet op de gezondheidsrisico's die mevrouw [verzoeker 1] mogelijk loopt op het moment dat zij haar woonwagen moet verlaten, is de voorzieningenrechter van oordeel dat haar belang zwaarder weegt dan het belang dat de burgemeester heeft bij sluiting op korte termijn. De voorlopige voorziening wordt daarom toegewezen.

[ECLI:NL:RBOBR:2018:2987](https://ecli.nl/RBOBR:2018:2987)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 601

MK ABRS, 20-06-2018, 201700367/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Zeewolde.

Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) 6, 8

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 5.1, 5.2 lid 1 onder a en b

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.1 lid 1, 7.1

WABO. HANDHAVING. Dwangsom. Gebruik recreatiewoning in strijd met bestemmingsplan. De toezichthouder heeft de woning geobserveerd en gefotografeerd. Aangezien het ging om kortdurende waarnemingen in een beperkte periode vanaf de openbare weg is de inmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven van [appellant] in het licht van artikel 8, tweede lid, van het EVRM gerechtvaardigd. Evenmin kan worden geoordeeld dat een minder ingrijpend controlemiddel ter beschikking stond om de naleving van het bestemmingsplan te onderzoeken.

[...] [appellant] [is] onder oplegging van een dwangsom gelast om voor 1 maart 2016 het gebruik (of laten gebruiken) van de recreatiewoning, in strijd met het bestemmingsplan, op het perceel aan de [locatie 1] [...] te beëindigen en beëindigd te houden.

[...] [appellant] is eigenaar van de woning aan de [locatie 2] [...] en staat op dat adres ingeschreven in de Basisregistratie personen (Brp).

[...] De toezichthouder van de gemeente heeft de recreatiewoning aan de [locatie 1] en de woning aan de [locatie 2] geobserveerd en gefotografeerd. Gelet op het aantal, de frequentie en de intensiteit daarvan, vormden deze waarnemingen in de directe nabijheid van de woningen van [appellant] naar het oordeel van de Afdeling een inbreuk op zijn recht op privéleven. Een dergelijke inbreuk behoeft, gelet op artikel 8, tweede lid, van het EVRM een wettelijke grondslag. Artikel 5.2, eerste lid, onder a en b, van de Wabo, biedt een voldoende toegankelijke en voorzienbare wettelijke grondslag daarvoor.

Daarbij is van belang dat duidelijk is dat het recht op privéleven van [appellant] door het verzamelen en registreren van gegevens op grond van deze bepalingen, in samenhang gelezen met de artikelen 5.1 van de Wabo en 7.1 en 3.1, eerste lid, van de Wet

ruimtelijke ordening, kan worden beperkt. Op grond van dit samenstel van bepalingen heeft het college tot taak met het oog op handhaving van het bestemmingsplan gegevens te verzamelen. Het daarmee beoogde doel kan worden aangemerkt als het behartigen van het belang van het economisch welzijn van Nederland als bedoeld in artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Dat [appellant] zich door de controles bespied voelt, is op zichzelf onvoldoende voor het oordeel dat geen evenredige afweging is gemaakt tussen de belangen van [appellant] en van de maatschappij als geheel. Bij de toetsing van de noodzaak dient te worden onderzocht of het noodzakelijk is om observaties en fotografie als controlemiddelen in te zetten en of deze controlemiddelen in de gegeven omstandigheden proportioneel zijn. Aangezien het ging om kortdurende waarnemingen in een beperkte periode vanaf de openbare weg is de Afdeling van oordeel dat de inmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven van [appellant] in het licht van artikel 8, tweede lid, van het EVRM gerechtvaardigd is. Evenmin kan worden geoordeeld dat een minder ingrijpend controlemiddel ter beschikking stond om de naleving van het bestemmingsplan te onderzoeken. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:2004](#)

JnB2018, 602

MK ABRS, 20-06-2018, 201706236/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Horst aan de Maas, appellant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 2°
Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II artikel 4 aanhef en onder 11

WABO. Omgevingsvergunning tijdelijk logiesgebouw. Afwijken bestemmingsplan. Kruimel. Motiveringsgebrek. Bij het nieuw te nemen besluit op bezwaar dient het college te motiveren dat de geluidsbelasting als gevolg van de verkeersaantrekkende werking van het vergunde logiesgebouw ter plaatse van de woningen van wederpartij A en C bij een afweging van alle betrokken belangen ruimtelijk aanvaardbaar is en niet in strijd is met een goede ruimtelijke ordening. Het college is in dat verband niet gehouden de Wgh in aanmerking te nemen, aangezien de Wgh geen rechtstreeks werkende geluidsnormen bevat voor deze geluidsbelasting ter plaatse van de woningen van wederpartij A en C. Het college kan aansluiting zoeken bij de "Circulaire Verkeersaantrekkende werking"

[ECLI:NL:RVS:2018:2035](#)

JnB2018, 603

ABRS, 20-06-2018, 201703800/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Enschede.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 onder c

Wet milieubeheer 8:41 lid 1, 8:41a lid 2

Activiteitenbesluit milieubeheer 1.10

WABO. In dit geval heeft het college terecht geen aanleiding gezien de aanvraag om omgevingsvergunning buiten behandeling te stellen op grond van

artikel 8:41a, tweede lid, van de Wet milieubeheer nu voor de opslag van groenten en fruit en materialen en materieel ten behoeve van schilderwerken geen melding in de zin van artikel 1.10 van het Activiteitenbesluit milieubeheer was vereist. Voor zover de vergunningaanvraag ook ziet op opslag van goederen waarvoor wél een melding is vereist, moet die melding worden gedaan zodra bekend is welke meldingsplichtige activiteiten daadwerkelijk worden uitgevoerd. Ten tijde van het indienen en beoordelen van de vergunningaanvraag was dat (nog) niet bekend.

[ECLI:NL:RVS:2018:2047](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRS, 20-06-2018, 201706159/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:2060](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit:

- ABRS, 20-06-2018, 201703800/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:2047](#); zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wabo", JnB2018, 603).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wro

JnB2018, 604

Tussenuitspraak MK ABRS, 20-06-2018, 201309296/5/R3

De raad van de gemeente Appingedam, verweerder.

Richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt (PB 2006, L 376/36; Dienstenrichtlijn) 15

WET RUIMTELIJKE ORDENING. De gemeente Appingedam moet de brancheringsregels in het bestemmingsplan (weten reguliere detailhandel) beter onderbouwen. In deze uitspraak toetst de Afdeling of het bestemmingsplan de rechterlijke toets kan doorstaan, gelet op de uitleg die het Hof heeft gegeven aan de Dienstenrichtlijn. Verwijzing naar arrest Hof van 30 januari 2018 [ECLI:EU:C:2018:44](#) naar aanleiding van de verwijzingsuitspraak van de ABRS van 13 januari 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:75](#). De Afdeling oordeelt dat de brancheringsregels in kwestie op dit moment niet voldoen aan de evenredigheidseis van artikel 15, derde lid, onder c van de Dienstenrichtlijn.

[ECLI:NL:RVS:2018:2062](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Gemeente Appingedam moet brancheringsregels in bestemmingsplan beter onderbouwen") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet luchtvaart

JnB2018, 605

MK ABRS, 13-06-2018, 201704055/1/A2

minister van Defensie en de staatssecretaris van Infrastructuur en Milieu, thans: de minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Wet Luchtvaart 1.4, 8.31, 10.15 en 10.24

Beleidsregel nadeelcompensatie Infrastructuur en Milieu 2014

LUCHTVAARTWET. Verzoek om nadeelcompensatie afgewezen. De omvang van de geluidzone is in belangrijke mate bepalend voor het gebruik dat van het militaire luchtvaartterrein in Eindhoven kan worden gemaakt. De 35 Ke-contour geeft de grens aan van het toelaatbare geluidniveau. Het aantal vliegbewegingen daarbinnen kan fluctueren, maar kan niet onbeperkt toenemen, omdat de grens van het toelaatbare geluidniveau niet mag worden overschreden. I.c. diende appellants rekening te houden met de maximale invulling van de beschikbare geluidruimte. Het aantal van 18.050 vliegbewegingen is een prognose en niet als maximum voorgeschreven. Bij het berekenen van de geluidcontour wordt niet alleen rekening gehouden met het aantal vliegbewegingen, maar ook met het geluid en de prestatiegegevens van vliegtuigen, routes, start- en landingsprocedures en de start- en landingstijden.

Besluit waarbij de staatssecretaris, mede namens de minister van Defensie, het verzoek van [appellant] om compensatie van nadeel door toegenomen geluidhinder door burgerluchtvaart op de militaire luchthaven Eindhoven heeft afgewezen. (...)

[appellant] is eigenaar van twee woningen in de buurt van Eindhoven Airport. (...) De woningen liggen tussen de 40 en 42 Ke-lijn binnen de geluidcontour van 35 Ke opgenomen in het Luchthavenbesluit voor de militaire luchthaven Eindhoven van 26 september 2014, in werking getreden op 1 november 2014, (Stb. 2014, 356) (hierna: het Luchthavenbesluit Eindhoven). (...)

[appellant] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat de explosieve toename van het aantal vliegbewegingen door de burgerluchtvaart sinds 2010 niet voorzienbaar was. Daartoe stelt hij dat ten tijde van de aankoop van de woningen niet alleen de indicatieve 35 Ke-contour uit het koninklijk besluit van 6 september 1979 gold. Sinds 1982 is in een aantal opeenvolgende ontheffingen burgermedegebruik het aantal toegestane vliegbewegingen beperkt tot 18.050 per jaar. Deze ontheffingen zijn juridisch bindende besluiten die een harde grens stellen aan het aantal vliegbewegingen. (...)

Indien de schade voorzienbaar is, blijft deze voor rekening van de koper, omdat hij in dat geval wordt geacht de mogelijkheid van verwezenlijking van de negatieve ontwikkeling ten tijde van de aankoop van de onroerende zaak te hebben aanvaard. Vergelijk (onder 5.23 tot en met 5.26 van) de overzichtsuitspraak van de Afdeling van 28 september 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2582](#)).

Met het oog op de beoordeling van de voorzienbaarheid dient rekening te worden gehouden met de voor de aanvrager meest ongunstige invulling van de in het

beleidsvoornemen bedoelde ontwikkelingsmogelijkheden. Bij het bepalen van de voorzienbaarheid van de schade komt geen betekenis toe aan de grootte van de ten tijde van de aankoop bestaande kans dat de schade niet zou ontstaan. Vergelijk (onder 5.27 en 5.28 van) de overzichtsuitspraak van de Afdeling van 28 september 2016.

De bij het koninklijk besluit vastgestelde indicatieve geluidzone met een grenswaarde van 35 Ke is van toepassing op opstijgende en landende luchtvaartuigen. Het kan daarbij zowel om militaire als om civiele luchtvaartuigen gaan die op basis van een (periodieke) ontheffing van het militaire luchtvaartterrein gebruik mogen maken. In 1982 is het basisbesluit genomen waarbij burgerluchtvaart op het vliegveld Eindhoven mogelijk werd gemaakt. Het permanente gebruik van het vliegveld voor burgerluchtvaart is vastgelegd in het SMT-1 uit 1985. Vanaf 1982 zijn aaneengesloten, afzonderlijke ontheffingen verleend voor het gebruik van het vliegveld Eindhoven voor burgerluchtvaart. Sinds 1979 is de maximaal toegestane geluidbelasting niet verslechterd, gelet op de door de Afdeling in het kader van het Aanwijzingsbesluit vastgestelde contour uit 2009 en de geluidzone in het Luchtvaartbesluit Eindhoven, waarbij eveneens een geluidzone met een grenswaarde van 35 Ke van toepassing is.

De omvang van de geluidzone is in belangrijke mate bepalend voor het gebruik dat van het militaire luchtvaartterrein kan worden gemaakt. De 35 Ke-contour geeft de grens aan van het toelaatbare geluidniveau. Het aantal vliegbewegingen daarbinnen kan fluctueren, maar kan niet onbeperkt toenemen, omdat de grens van het toelaatbare geluidniveau niet mag worden overschreden. [appellant] diende met de maximale invulling van de beschikbare geluidruimte rekening te houden. Niet in geschil is dat de toename van 18.050 tot maximaal 43.000 vliegbewegingen per jaar in 2019 en de daarmee samenhangende geluidniveaus binnen de grens van de 35 Ke-contour blijft.

Anders dan [appellant] betoogt, is het aantal van 18.050 in het koninklijk besluit van 6 september 1979 een prognose en niet als maximum voorgeschreven. Bij het berekenen van de geluidcontour wordt niet alleen rekening gehouden met het aantal vliegbewegingen, maar ook met het geluid en de prestatiegegevens van vliegtuigen, routes, start- en landingsprocedures en de start- en landingstijden. In dit verband heeft de minister er onder meer op gewezen dat vliegtuigen geluidarmer zijn geworden, waardoor binnen de contour meer vliegbewegingen kunnen plaatsvinden. Bij de opeenvolgende verleende ontheffingen is telkens bepaald dat bij het vergunnen van het aantal vliegbewegingen de grenswaarden voor de maximaal toegelaten geluidbelasting niet mag worden overschreden.

Anders dan [appellant] betoogt, is in het SMT-I evenmin voorgeschreven dat in aanvulling op de 35 Ke-contour maximaal 18.050 vliegbewegingen mogen plaatsvinden. Dit aantal wordt genoemd in een voetnoot op pagina 15 en hangt samen met de prognose die is gehanteerd bij de berekening van de 35 Ke-contour in het koninklijk besluit van 6 september 1979. Het uitgangspunt van het SMT-I is echter dat medegebruik niet onbeperkt mogelijk is, maar dat de volledige opvulling van de beschikbare geluidruimte wel tot de mogelijkheden behoort. De afzonderlijke, elkaar opvolgende ontheffingen moesten binnen de grenzen van de indicatieve geluidzone zoals vastgesteld in het koninklijk besluit van 1979 en het SMT-1 blijven.

De slotsom is dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat voor het aannemen van voorzienbaarheid de mogelijkheid van de toename van vliegbewegingen binnen de 35 Ke-contour, opgenomen in het koninklijk besluit van 6 september 1979, zodanig kenbaar was dat er voor [appellant] aanleiding bestond hiermee bij de investeringsbeslissingen rekening te houden. (...)

De slotsom is dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat voor het aannemen van voorzienbaarheid de mogelijkheid van de toename van vliegbewegingen binnen de 35 Ke-contour, opgenomen in het koninklijk besluit van 6 september 1979, zodanig kenbaar was dat er voor [appellant] aanleiding bestond hiermee bij de investeringsbeslissingen rekening te houden.

[ECLI:NL:RVS:2018:1959](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2018, 606

MK CRvB, 20-06-2018, 15/2928 WW, 17/8093 WW

college van burgemeester en wethouders van Schiedam.

WW 24 lid 1 aanhef en onder a, 24 lid 2 aanhef en onder b, 27, 35

VERWIJTBAAAR WERKLOOS. Ontslagname. Het kan betrokkene niet in overwegende mate worden verweten dat hij verwijtbaar werkloos is geworden.

Raad: Niet ter discussie staat dat betrokkene het college heeft verzocht hem ontslag te verlenen. Vraag is dus waarom betrokkene daartoe is overgegaan. In het verlengde daarvan is de vraag of betrokkene kan worden gevolgd in zijn standpunt dat materieel gezien sprake is geweest van een beëindiging van de dienstbetrekking op verzoek van de werkgever. (...)

Uit (...) volgt dat betrokkene verwijtbaar werkloos is geworden en dat appellant gehouden was een maatregel op te leggen. Op grond van artikel 27 van de WW, zoals die bepaling destijds luidde, dient appellant de uitkering blijvend geheel te weigeren, tenzij het niet nakomen van de verplichting verwijtbaar werkloos te worden betrokkene niet in overwegende mate kan worden verweten. In dat geval wordt de uitkering geweigerd over ten hoogste 26 weken voor de helft van het aantal uren waarover het recht op uitkering zou zijn geëindigd of niet zou zijn ontstaan.

Bij de beoordeling van de vraag of het niet-nakomen van de verplichting te voorkomen dat hij verwijtbaar werkloos wordt betrokkene niet in overwegende mate kan worden verweten, is de situatie die was ontstaan als gevolg van het BING-rapport zowel binnen als buiten de gemeente van belang. Zowel betrokkene als het college heeft ter zitting toegelicht dat er ten tijde van de ontslagneming door betrokkene sprake was van een chaotische situatie binnen de gemeente. Het BING-rapport had een aanzienlijke impact binnen de organisatie en heeft tot gevolg gehad dat andere clustermanagers ofwel waren vertrokken ofwel ziek thuis zaten. Bovendien kreeg de kwestie veel aandacht in de media. Daarnaast is gebleken dat betrokkene in het kader van het onderhandelingstraject is voorgehouden dat er negatieve signalen waren van

medewerkers over zijn functioneren. Ook in de adviesnota is gesteld dat er gebrek aan vertrouwen is ontstaan in betrokkene binnen het [cluster], dat ook aan de orde kan worden gesteld in het cultuurverbeterplan binnen de gemeente in relatie tot de manier waarop betrokkene sturing geeft aan zijn afdelingen/medewerkers. Mede gezien de positie van betrokkene binnen de gemeente en de omstandigheid dat zijn functioneren uitgebreid in de media naar voren is gekomen, is voorstelbaar en te billijken dat betrokkene er met het oog op zijn arbeidsmarktpositie voor heeft gekozen om zelf ontslag te nemen en zich op zijn toekomst te richten. Dit alles tezamen maakt dat het betrokkene niet in overwegende mate kan worden verweten dat hij verwijtbaar werkloos is geworden.

Uit het vorenstaande volgt dat bestreden besluit 2 niet in stand kan blijven. Er is aanleiding zelf in de zaak te voorzien (...).

De Raad zal bepalen dat appelland over de periode van 1 april 2012 tot en met 31 maart 2015 recht heeft op een WW-uitkering gebaseerd op het maximum dagloon en bepalen dat deze pas vanaf 18 mei 2013 tot uitbetaling komt.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1623](#)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

JnB2018, 607

MK CRvB, 07-06-2018 (publ. 15-06-2018), 17/6126 AW, 17/7538 AW

staatssecretaris van Financiën, appelland.

ARAR 49xx

Personele Uitvoeringsbepalingen (PU)

AMBTENARENRECHT. VWNW. STIMULERINGSPREMIE. REMPLAÇANT. De Raad volgt appelland niet in zijn standpunt dat uit de strekking van de regeling voortvloeit dat geen recht op een stimuleringspremie bestaat in een geval als dat van betrokkene, waarin het voorgenomen ontslag enkele dagen na de AOW-gerechtigde leeftijd met slechts drie maanden werd vervroegd. Uit de regeling en de toelichting daarop blijkt immers dat er bewust voor is gekozen om geen uitzondering te maken voor ambtenaren die op de datum van de aanvraag minder dan achttien maanden voor de AOW-gerechtigde leeftijd zitten, en de aanvraag vóór 1 juli 2016 indienen. Daarbij is geen onderscheid gemaakt naar ambtenaren die daadwerkelijk op of enkele dagen na de AOW-gerechtigde leeftijd ontslag wilden nemen, en ambtenaren die zonder stimuleringspremie daarna nog zouden willen doorwerken. Dat de bedoeling van de regeling is dat de keuzemogelijkheid voor variant A niet zou gelden indien een ambtenaar drie maanden van de AOW-gerechtigde leeftijd verwijderd is ten tijde van de aanvraag, heeft appelland niet onderbouwd. Ook het betoog van appelland dat uit vaste rechtspraak van de Raad volgt dat betrokkene geen recht zou hebben op de stimuleringspremie, volgt de Raad niet.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1764](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2018, 608

MK CRvB, 12-06-2018 (publ. 19-06-2018), 16/7811 PW

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

PW 3

PARTICIPATIEWET. Vooropgesteld moet worden dat de te beoordelen periode betrekkelijk kort is, namelijk twee weken, en dat het uitsluitend gaat om de beoordeling van de zorg zoals die in deze periode feitelijk heeft plaatsgevonden en dus niet om onzekere toekomstige gebeurtenissen. Wat dit laatste betreft zijn de gestelde financiële afspraken tussen appellante en haar neef [X] voor de situatie dat appellante weer over inkomsten zal beschikken, hier niet van belang. Ook de afspraak dat appellante en [X] elkaar in geval van ziekte zullen verzorgen is niet van belang, nu die situatie zich in de te beoordelen periode niet heeft voorgedaan. Wat vervolgens aan feiten en omstandigheden resteert is noch op zichzelf noch in onderlinge samenhang beziende voldoende voor de conclusie dat in de periode in geding is voldaan aan het criterium van wederzijdse zorg. Vaststaat dat geen sprake was van financiële verstrengeling tussen appellante en [X]. Uit de beschikbare gegevens blijkt dat appellante volledig werd verzorgd door [X], zowel financieel als anderszins, en dat daar van de zijde van appellante geen zorg van enige omvang en gewicht tegenover stond. Onvoldoende is in dit verband dat appellante en [X] weleens gezamenlijk kookten, wanneer zij niet bij haar moeder of haar nicht at en dat appellante werkzaamheden verrichtte in de ruimtes van het huis waar zij zelf mocht komen. Deze zorgelementen zijn niet van zodanig gewicht dat moet worden aangenomen dat appellante zorg verleende aan [X] in de zin van artikel 3, derde lid, van de PW.

Er bestaat onvoldoende grondslag voor het oordeel dat wordt voldaan aan het criterium van wederzijdse zorg, zodat geen sprake is geweest van een gezamenlijke huishouding tussen appellante en [X].

[ECLI:NL:CRVB:2018:1760](https://ecli.nl:NL:CRVB:2018:1760)

JnB2018, 609

MK CRvB, 22-05-2018 (publ. 19-06-2018), 17/2311 PW-T

college van burgemeester en wethouders van Beverwijk.

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) 20 lid 1, 21

Richtlijn 2004/38/EG 7, 14, 24 lid 2

PW 11 lid 1

Vw 2000 8 onder e

PARTICIPATIEWET. Volgens vaste rechtspraak is het de primaire verantwoordelijkheid van de staatssecretaris [Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid] om te beoordelen of vreemdelingen hier te lande rechtmatig verblijven. Het beginsel van Unietrouw, zoals verwoord in artikel 4, derde lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie, brengt mee dat de autoriteiten

van de lidstaten met elkaar in overleg treden met het oog op een nuttige toepassing van het Unierecht. Dit geldt des te meer voor autoriteiten binnen een lidstaat. Het ligt dan ook bij de beoordeling van het recht op bijstand van een betrokkene op de weg van het bijstandverlenende orgaan om in overleg met de staatssecretaris te onderzoeken of betrokkene aan het recht van de Unie een verblijfsrecht hier te lande kan ontleen en dus rechtmatig verblijf heeft op grond van artikel 8, aanhef en onder e, van de Vw 2000 en voor toepassing van de PW met een Nederlander gelijk moet worden gesteld. Zie de tussenuitspraak van 19 maart 2013, [ECLI:NL:CRVB:2013:BZ3857](#), en de uitspraken van 20 januari 2015, [ECLI:NL:CRVB:2015:57](#) en 7 februari 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:542](#).

Het college heeft onvoldoende onderzoek gedaan naar de status van appellante op grond van het Unierecht. Het lag op de weg van het college om in overleg met de staatssecretaris hierover duidelijkheid te verkrijgen. Daarbij is van belang dat aan de status van appellante ook vreemdelingrechtelijke gevolgen zijn verbonden die onder meer zien op de mogelijkheid verwijderingsmaatregelen te treffen. Vergelijk de uitspraak van 14 mei 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:1704](#), [ECLI:NL:CRVB:2018:1750](#)

JnB2018, 610

Rechtbank Midden-Nederland, 25-04-2018 (publ. 20-06-2018), UTR 17/1918
college van burgemeester en wethouders van de gemeente Utrecht, verweerder.

PW 6 lid 1 onder e, 7

Verordening re-integratie, studietoelage en tegenprestatie Participatiewet 2015: Werken aan werk (de Verordening) 7

PARTICIPATIEWET. LOONKOSTENSUBSIDIE. De rechtbank is van oordeel dat uit artikel 6, eerste en tweede lid, van de PW volgt dat de wetgever de doelgroep voor de loonkostensubsidie heeft vastgelegd en dat verweerder (processuele) regels mag stellen over de wijze waarop wordt vastgesteld of een persoon tot deze doelgroep behoort. Anders dan verweerder (aanvankelijk) heeft betoogd, geeft artikel 6, tweede lid, van de PW niet de bevoegdheid om in de Verordening beperkingen te stellen aan de definitie van artikel 6, eerste lid, van de PW. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat artikel 7, tweede lid, van de Verordening, waarin verweerder beperkingen stelt aan de doelgroep loonkostensubsidie, in strijd is met artikel 6, eerste en tweede lid, van de PW. Artikel 7, tweede lid, van de Verordening is om die reden onverbindend. Dit betekent dat verweerder op onjuiste gronden de loonkostensubsidie heeft vastgesteld op 50% van het minimumloon.

[ECLI:NL:RBMNE:2018:2708](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2018, 611

MK CRvB, 15-06-2018, 17/1971 AOW

Raad van bestuur van de SvB.

AOW

AOW. TOESLAG. De SvB heeft de toeslag op het ouderdomspensioen van appellant terecht beëindigd omdat appellant duurzaam gescheiden leeft van zijn echtgenote. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de stukken van de rechtbank te [plaatsnaam] meerdere aanwijzingen bevatten dat appellant zijn echtgenote op 1 februari 2013 uit de woning heeft verjaagd en hiermee hun echtelijke samenleving heeft verbroken. Volgens deze stukken hebben appellant en zijn echtgenote sindsdien afzonderlijk van elkaar geleefd en heeft appellant geen zorg meer voor zijn echtgenote gedragen. Deze vaststelling is door de rechtbank te [plaatsnaam] gedaan na bespreking van de stellingen van appellants echtgenote en appellants verweer daartegen op verschillende zittingen, waarbij appellant werd bijgestaan door zijn advocaat. De rechtbank heeft terecht doorslaggevende betekenis gehecht aan deze oordelen van de rechtbank te [plaatsnaam]. De door appellant daartegenover gestelde verklaringen zijn onvoldoende om tot een ander oordeel te komen.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1769](https://ecli.nl/CRVB:2018:1769)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 612

MK CRvB, 13-06-2018 (publ. 21-06-2018), 16/7056 WMO15, 17/2076 WMO15

CAK.

WMO 2015 2.1.4

Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 (Uitvoeringsbesluit) 3.8

WMO 2015. BIJDRAGE. Uit het wettelijk systeem volgt dat CAK aan artikel 2.1.4, zesde lid, van de Wmo 2015 de bevoegdheid ontleent om de bijdrage vast te stellen en dat deze bevoegdheid, net zoals dat bij de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo) voor de eigen bijdrage bij een individuele voorziening het geval was (zie de uitspraak van de Raad van 21 augustus 2013, [ECLI:NL:CRVB:2013:1583](https://ecli.nl/CRVB:2013:1583)), wordt beperkt door de maximale periodebijdrage en de hoogte van de kostprijs van de voorziening. Met CAK is de Raad daarom van oordeel dat de hier aan de orde zijnde hoogte van de vastgestelde bijdrage op een wettelijke grondslag is gebaseerd.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1811](https://ecli.nl/CRVB:2018:1811)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Huisvesting

JnB2015, 613

ABRS, 20-06-2018, 201703819/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Huisvestingswet 2014 1, 4, 7, 8, 21, 35

Huisvestingsverordening Amsterdam 2016 1, 3.1.1, 3.1.2, 4.2.2, Bijlage 3 behorende bij artikel 4.2.2

HUISVESTING. Boete. In dit geval kon het college bijlage 3 van de Huisvestingsverordening, in het bijzonder de boete van € 13.500,- voor "onttrekking zonder vergunning", niet ten grondslag leggen aan de in geding zijnde boete voor het zonder vergunning omzetten van zelfstandige woonruimte in onzelfstandige woonruimten. Er bestaat over de vraag of onder "onttrekken" in de Huisvestingsverordening ook omzetten moet worden verstaan zo veel onzekerheid dat de verordening in zoverre in strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel. Het is immers rechtsonzeker of de boete van € 13.500,- voor het "onttrekken zonder vergunning" in bijlage 3, in weerwil van de bewoordingen in artikel 21 van de Huisvestingswet 2014, van toepassing is op het omzetten van zelfstandige in onzelfstandige woonruimten.

[ECLI:NL:RVS:2018:2042](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB2018, 614

MK ABRS, 20-06-2018, 201705922/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (thans: de staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid).

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2 lid 1, 3 lid 1 aanhef en onder b

WET ARBEID VREEMDELINGEN. Boete ten onrechte opgelegd. Gelet op de aard van de door de vreemdeling verrichte werkzaamheden, zijn de feitelijke omstandigheden zo, dat twijfel bestaat of [appellant] de Wav heeft overtreden. De staatssecretaris heeft niet overtuigend gemotiveerd dat de vreemdeling de in geding zijnde werkzaamheden niet als zzp'er heeft verricht. Daarom moet [appellant] het voordeel van de twijfel krijgen. Dat [appellant] de werkzaamheden van de vreemdeling controleert en dat hij opdrachtnemers die hun werk niet goed verrichten in overleg met de tuinbouwbedrijven wegstuurt is onvoldoende om die twijfel weg te nemen. Het controleren van de werkzaamheden zoals hier het geval is, is niet hetzelfde als toezicht houden,

omdat het niet verder ging dan een kwaliteitscontrole. Hieruit kan niet worden afgeleid dat de vreemdeling bij de uitvoering van zijn werkzaamheden in een gezagsverhouding stond tot [appellant].

[ECLI:NL:RVS:2018:2065](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de ABRS van dezelfde datum inzake

[ECLI:NL:RVS:2018:2064](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet bescherming persoonsgegevens

JnB2018, 615

Tussenuitspraak MK Rechtbank Midden-Nederland, 04-06-2018 (publ. 19-06-2018), UTR 17/ 523 E

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Veenendaal, verweerder.
Wet bescherming persoonsgegevens 1, 35, 49

WET BESCHERMING PERSOONSgegevens. In geschil is of verweerder persoonsgegevens van eiser heeft verwerkt op het VNG-forum en of verweerder 'verantwoordelijke' is in de zin van artikel 1 Wbp. Naar het oordeel van de rechtbank moet de VNG als 'verantwoordelijke' voor het forum worden beschouwd. Van een gedeelde verantwoordelijkheid voor het forum is geen sprake. Dit neemt niet weg dat verweerder verantwoordelijke is voor wat hij op het forum plaatst. De rechtbank acht onvoldoende aannemelijk geworden dat verweerder persoonsgegevens van eiser op het forum heeft verwerkt. Verweerder is op grond van de Wbp niet gehouden een back-up van de door hem op het forum geplaatste berichten op te vragen bij de VNG. De rechtbank gaat er vanuit dat geen onrechtmatige gegevensverwerking heeft plaatsgevonden.

[ECLI:NL:RBMNE:2018:2589](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen

JnB2018, 616

MK ABRS, 20-06-2018, 201707313/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, appellant.

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wkkp) 1.1 lid 1 aanhef en onder a, 1.50 lid 1

WET KINDEROPVANG EN KWALITEITSEISEN PEUTERSPEELZALEN. Op grond van artikel 1.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wkkp dient de persoon die werkzaam is bij een kindercentrum en belast is met de verzorging, de opvoeding en het bijdragen aan de ontwikkeling van kinderen, bezoldigd te zijn

om als beroepskracht te kunnen worden aangemerkt. Uit zowel de tekst als de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling volgt dat een persoon die volledig gediplomeerd is, maar geen salaris ontvangt, niet als beroepskracht in de zin van die bepaling kan worden aangemerkt (Kamerstukken II, 33 538, nr. 3, blz. 2). Nu [persoon] in de voorliggende periode in het kader van een proefplaatsing via de Dienst Werk en Inkomen van de gemeente Amsterdam bij het kindercentrum werkzaam was zonder dat zij van het kindercentrum salaris ontving, kan zij niet als beroepskracht in de zin van artikel 1.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wkkp worden aangemerkt.

[ECLI:NL:RVS:2018:2011](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2018, 617

MK ABRS 20-06-2018, 201700955/1/A3

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3 lid 1, 6 lid 5, 7 lid 1, 8 lid 1

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Gedeeltelijke openbaarmaking calamiteitenrapport met toepassing van artikel 6, vijfde lid, Wob. Procesbelang bij hoger beroep in verband met gestelde reputatieschade als gevolg van openbaarmaking. Geen sprake van openbaarmaking krachtens artikel 8, eerste lid, van de Wob. Plaatsing van de openbaargemaakte versie van het rapport op de website www.rijksoverheid.nl was een feitelijke handeling die niet op enig rechtsgevolg was gericht en waarvan de rechtmatigheid niet door de bestuursrechter kan worden getoetst. Geen onevenredige benadeling.

[...] [belanghebbende] heeft de minister [...] verzocht om hem krachtens de Wob een afschrift te verstrekken van documenten die de stichting aan de inspectie heeft verstrekt over een door de stichting verricht onderzoek naar de oorzaken van een calamiteit, te weten het achterblijven van patiëntengegevens in het pand van de stichting waarin voorheen het Clara ziekenhuis was gevestigd. Naar aanleiding van dat verzoek heeft de minister bij besluit van [...] besloten een geanonimiseerde versie van het door de stichting naar aanleiding van dat onderzoek opgestelde calamiteitenrapport van 3 december 2015 (hierna: het rapport) openbaar te maken. Tevens heeft de minister daarbij medegedeeld dat het rapport op de website www.rijksoverheid.nl zal worden geplaatst. Voorts heeft de minister met toepassing van artikel 6, vijfde lid, van de Wob besloten dat, indien de stichting binnen twee weken bezwaar maakt en de rechtbank verzoekt om bij wijze van voorlopige voorziening de werking van dat besluit op te schorten, de openbaarmaking zal worden opgeschort totdat de rechtbank op dat verzoek heeft beslist. Hangende bezwaar heeft de stichting het door haar bij de rechtbank ingediende verzoek tot het treffen van een dergelijke voorlopige voorziening ingetrokken, nadat de rechtbank het rapport onbedoeld naar [belanghebbende] had verstuurd. De minister heeft daarna de geanonimiseerde versie van het rapport openbaar gemaakt en

op voormelde website geplaatst.

[...] Naar het oordeel van de Afdeling heeft de stichting belang bij toetsing in hoger beroep van het door de rechtbank gegeven oordeel over de rechtmatigheid van de openbaarmaking van het rapport, omdat de stichting zich op het standpunt heeft gesteld dat zij als gevolg van die openbaarmaking, voor zover die door haar in hoger beroep wordt bestreden, reputatieschade heeft geleden.

[...] De minister heeft het rapport openbaar gemaakt naar aanleiding van een daartoe door [belanghebbende] ingediend verzoek, zodat geen sprake is van een openbaarmaking uit eigen beweging als bedoeld in artikel 8, eerste lid, van de Wob. De door de stichting aangevoerde argumenten zijn niet bepalend voor het antwoord op de vraag of de minister op verzoek of uit eigen beweging tot openbaarmaking van het rapport heeft besloten. Ter zitting van de Afdeling heeft de minister onweersproken te kennen gegeven dat de verstrekking als bedoeld in artikel 7, eerste lid, van de Wob heeft plaatsgevonden door de geanonimiseerde versie van het rapport per post aan [belanghebbende] te verzenden. Voor de Afdeling is er geen reden voor twijfel aan de juistheid van hetgeen de minister aldus te kennen heeft gegeven. Gelet daarop was de plaatsing van de openbaargemaakte versie van het rapport op de website www.rijksoverheid.nl een feitelijke handeling die niet op enig rechtsgevolg was gericht en waarvan de rechtmatigheid niet door de bestuursrechter kan worden getoetst. De rechtbank heeft derhalve terecht geoordeeld dat de minister het door de stichting gemaakte bezwaar, voor zover gericht tegen de aankondiging dat het openbaar te maken document op de website www.rijksoverheid.nl zal worden geplaatst, terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard.

[...] de Afdeling [is] van oordeel dat, hoewel niet kan worden uitgesloten dat de openbaarmaking van deze passages tot een bepaalde beeldvorming over de stichting en haar oud-bestuurders kan leiden die als minder gunstig kan worden aangemerkt, van onevenredige benadeling geen sprake is. De Afdeling wijst hierbij tevens op de omstandigheid dat uit de overige passages in de openbaar gemaakte gedeelten van het rapport eveneens blijkt dat bij de ontmanteling van de ziekenhuispannen door de stichting te voorkomen fouten zijn gemaakt die tot de in het rapport omschreven calamiteit hebben geleid. Het beroep van de stichting op de uitspraak van de Afdeling van 10 augustus 2016 [ECLI:NL:RVS:2016:2185](#) leidt niet tot een ander oordeel, omdat deze zaak niet op één lijn kan worden gesteld met de zaak die in die uitspraak aan de orde was. Die uitspraak gaat immers over de toepassing van artikel 10, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wob ten aanzien van in documenten vervatte financiële gegevens die inzicht geven in de persoonlijke omstandigheden van een oud-bestuurder waaronder dienstdtijd, leeftijd en (neven)inkomsten. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:2039](#)

JnB2018, 618

MK ABRS, 20-06-2018, 201706095/1/A3

korpschef van politie.

Wet openbaarheid van bestuur 10 lid 2 aanhef en onder e

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. In dit geval bestaat geen grond voor openbaarmaking namen politiemedewerkers. Voldoende is gemotiveerd dat het belang van de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van de betrokken ambtenaren prevaleert. De korpschef heeft zich op het standpunt kunnen stellen dat de politiemedewerkers waarvan de namen zijn weggelaten geen publieke functie vervullen. Zij zijn geen woordvoerder en maken ook geen deel uit van de politieleiding. Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van 31 januari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:321](#) kan in dat geval desalniettemin grond bestaan om de namen openbaar te maken indien de indiener van het Wob-verzoek aannemelijk maakt dat het belang van de openbaarheid in een concreet geval zwaarder weegt. [Appellant] heeft dit in dit geval niet aannemelijk gemaakt, omdat hij slechts in algemene zin heeft gesteld dat het belang van openbaarheid zwaarder dient te wegen.
[ECLI:NL:RVS:2018:2043](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2018, 619

MK ABRS, 20-06-2018, 201705077/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (de raad).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2

Wet op de rechtsbijstand (Wrb) 34d lid 1, 34g lid 1 aanhef en onder b, lid 3

Besluit vergoedingen rechtsbijstand 2000 (Bvr) 33

RECHTSBIJSTAND. Ook voormalig rechtsbijstandverlener is belanghebbende bij het besluit op een aanvraag tot vaststelling van een vergoeding.

Geen aanleiding om thans anders te oordelen dan in de uitspraken van 19-07-2017 [ECLI:NL:RVS:2017:1970](#) en 03-06-2009 [ECLI:NL:RVS:2009:BI6061](#). Een intrekking van een toevoeging heeft geen gevolg voor het besluit op de aanvraag om vergoeding, zodat de eventuele uitkomst van de resultaatsbeoordeling niet betrokken mag worden bij de beoordeling van de aanvraag tot vaststelling van de vergoeding.

[...] Niet-ontvankelijk verklaring bezwaar appellante tegen toekenning vergoeding voor verleende rechtsbijstand.

[...] Vaste rechtspraak van de Afdeling is dat het besluit op een aanvraag tot vaststelling van de vergoeding uitsluitend het belang betreft van de rechtsbijstandverlener (bijvoorbeeld de uitspraak van 19 juli 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1970](#)). De raad heeft het woord 'uitsluitend' zo uitgelegd dat ook een voormalig rechtsbijstandverlener geen belanghebbende is bij een dergelijk besluit. Het woord 'uitsluitend' is echter gebruikt om te benadrukken dat alleen de rechtsbijstandverlener, in tegenstelling tot de rechtzoekende, belanghebbende is bij dat besluit. Een rechtsbijstandverlener is steeds belanghebbende bij een besluit over de vergoeding van door hem verrichte werkzaamheden.

Het [primaire] besluit [...] heeft betrekking op alle werkzaamheden die onder de toevoeging van 7 november 2006 zijn uitgevoerd. [appellante] heeft onder die toevoeging alle werkzaamheden in eerste aanleg, met uitzondering van de executiewerkzaamheden, uitgevoerd. Zij dient daarom, los van hetgeen zij zelf als haar belang aanvoert, als belanghebbende bij het [primaire] besluit [...] te worden aangemerkt. Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, staat artikel 33 van het Bvr daaraan niet in de weg. Weliswaar wordt daarin bepaald dat de vergoeding wordt uitbetaald aan de laatst toegevoegde rechtsbijstandverlener en dat de rechtsbijstandsverleners onderling de vergoeding moeten verdelen, maar dat brengt niet mee dat een eerder toegevoegde rechtsbijstandverlener geen financieel belang heeft bij een besluit tot vaststelling van de vergoeding. Integendeel, de hoogte van de vastgestelde vergoeding heeft rechtstreeks invloed op de financiële positie van beide rechtsbijstandverleners nu zij die vergoeding dienen te delen.

Het voorgaande betekent dat de raad [appellante] ten onrechte niet heeft aangemerkt als belanghebbende in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb. Hij heeft het bezwaar daarom ten onrechte om die reden niet-ontvankelijk verklaard. De rechtbank heeft dat ten onrechte niet onderkend.

[...] De Afdeling heeft in de onder 11.2 genoemde uitspraak van 19 juli 2017 overwogen dat de besluitvorming over de vaststelling van de vergoeding moet worden onderscheiden van een besluit over de toevoeging, welk onderscheid ook uit de systematiek van de Wrb blijkt. Verder heeft de Afdeling in de uitspraak van 3 juni 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BI6061](#), onder verwijzing naar artikel 34g, derde lid, van de Wrb, overwogen dat een intrekking van een toevoeging geen gevolg heeft voor het besluit op de aanvraag om vergoeding, zodat de eventuele uitkomst van de resultaatsbeoordeling niet betrokken mag worden bij de beoordeling van de aanvraag tot vaststelling van de vergoeding. Indien de uitkomst van de resultaatsbeoordeling ertoe leidt dat de toevoeging wordt ingetrokken, dient de rechtzoekende de aan de rechtsbijstandverlener toegekende vergoeding aan de raad terug te betalen.

De Afdeling ziet geen aanleiding thans anders te oordelen dan in die uitspraken. Daaruit volgt dat de besluiten om de intrekking van de toevoeging van 7 november 2006 ongedaan te maken en de toevoeging te muteren op naam van [belanghebbende A] juridisch niet kunnen worden vereenzelvigd met het besluit tot vaststelling van de vergoeding, en dat de uitkomst van een resultaatsbeoordeling geen invloed heeft op laatstgenoemd besluit. De resultaatsbeoordeling vindt, zoals de raad ter zitting heeft toegelicht, weliswaar gelijktijdig plaats met de vaststelling van de vergoeding indien de zaak definitief is afgehandeld, maar maakt van die vaststelling geen onderdeel uit. Aangezien het bezwaar van [appellante] tegen het besluit tot vaststelling van de vergoeding inhoudelijk ziet op het ontbreken van een resultaatsbeoordeling, kan dat dus niet leiden tot het oordeel dat dat besluit onrechtmatig is.[...]

[ECLI:NL:RVS:2018:2048](#)

JnB2018, 620

Rechtbank Oost-Brabant, 15-06-2018, SHE 18/628 en SHE 18/629

Besluit vergoedingen rechtsbijstand 2000 (Bvr) 5a lid 5, lid 6

RECHTSBIJSTAND. De bedoeling van artikel 5a, vijfde en zesde lid, van het Bvr is dat verweerder alleen bij een herhaalde aanvraag als bedoeld in artikel 1 van de Vw 2000 of een opvolgende aanvraag als bedoeld in artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 een lagere vergoeding toekent. Alleen in die situaties wordt gekeken naar rechtens relevante nieuwe feiten en omstandigheden. In het Bvr is niet bedoeld dat opvolgende aanvragen waarbij voor de eerste keer een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag plaatsvindt, een veel lagere vergoeding wordt toegekend. Daarmee doet verweerder eiser tekort. Artikel 5a Bvr ziet alleen op aanvragen, waarbij door de Minister van Veiligheid en Justitie, thans de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, in zijn besluitvorming is geoordeeld dat geen sprake is van nieuwe feiten of veranderde omstandigheden (nieuwe elementen of bevindingen).

[ECLI:NL:RBOBR:2018:2923](https://ecli.nl/RBOBR:2018:2923)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet politiegegevens

JnB2018, 621

ABRS, 20-06-2018, 201702766/1/A3

korpschef van politie.

Verdrag van Lissabon tot wijziging van het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (Pb C 306/01)

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 47, 51

Algemene verordening gegevensbescherming (PB2016, L119)

Richtlijn 95/46/EG (Privacyrichtlijn), zoals die luidde tot 25 mei 2018, 3, 17

Kaderbesluit 2008/977/JBZ, zoals dat luidde tot 6 mei 2018, 17

Wet politiegegevens (Wpg) 25, 28, 29

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp), zoals die luidde tot 25 mei 2018, 47, 60

WET POLITIEGEGEVENS. Beroep op de Privacyrichtlijn. De in artikel 3, tweede lid, van de Privacyrichtlijn neergelegde uitzondering gold na inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon nog steeds. Thans is in artikel 2, tweede lid, aanhef en onder d, van de Algemene verordening gegevensbescherming, welke verordening met ingang van 25 mei 2018 in de plaats van de Privacyrichtlijn is gekomen, een vergelijkbare uitzondering opgenomen.

Artikel 25 van de Wpg verplicht de korpschef niet om het doel van de verwerking, de categorieën van gegevens waarop de verwerking betrekking heeft alsmede de herkomst van de gegevens mee te delen. Evenmin verplicht deze bepaling ertoe om informatie te verstrekken over de autorisatie van de personen die de desbetreffende politiegegevens verwerken. Het doel van de verwerking van politiegegevens is de uitvoering van de politietoek en als onderdeel daarvan ook de mogelijke opsporing en vervolging van strafbare feiten. Dit betekent, anders dan [appellant] meent, niet dat gegevens altijd direct worden gebruikt voor opsporing en vervolging. Gegevens kunnen ook - al

dan niet in combinatie met andere gegevens - later alsnog voor die doeleinden worden gebruikt.

De Wpg verplicht niet tot het verstrekken van afschriften van de documenten waarin de verwerkte politiegegevens zijn opgenomen.

[ECLI:NL:RVS:2018:1982](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2018, 622

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 20-06-2018, NL18.9810

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30b lid 1 b, 45 lid 1, 82 lid 2 c

Richtlijn 2008/115/EG 3

ASIEL. Afwijzing asielerzoek in meeromvattende beschikking. Ten onrechte niet alle rechtsgevolgen van het terugkeerbesluit opgeschort hangende beroep.

Recht op opvang.

Uit het arrest van het Hof in de zaak Gnandi van 19 juni 2018 ([ECLI:EU:C:2018:465](#)) volgt dat de Terugkeerrichtlijn op zichzelf er niet aan in de weg staat dat ten aanzien van een vreemdeling die een asielerzoek heeft ingediend een terugkeerbesluit wordt vastgesteld tezamen met de afwijzing van dit verzoek door het bestuursorgaan in één meeromvattende beschikking, dus zonder de uitkomst van het beroep in rechte tegen die afwijzing af te wachten. Er is daarom geen grond voor het oordeel dat het bestreden besluit, waarbij verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel heeft afgewezen, in zoverre niet tevens geldt als een terugkeerbesluit.

[...] Met zijn standpunt dat hij, in verband met het bepaalde in artikel 7.3, eerste lid, Vb, het terugkeerbesluit niet ten uitvoer zal leggen voordat de voorzieningenrechter uitspraak heeft gedaan, heeft verweerder de waarborgen, dat alle rechtsgevolgen van het terugkeerbesluit worden geschorst in afwachting van de uitkomst van het beroep, onvoldoende in acht genomen [...]. Voor zover eiser ter zitting erop heeft gewezen dat het besluit tot afwijzing van zijn asielaanvraag tot gevolg heeft gehad dat hij hangende beroep geen recht op opvang heeft gehad, heeft verweerder hem ten onrechte die opvang onthouden. [...]

Omdat verweerder niet heeft voldaan aan de voorwaarde voor het vaststellen van het terugkeerbesluit, is het terugkeerbesluit in zoverre onrechtmatig. Nu verweerder niet heeft voldaan aan de voorwaarde voor het vaststellen van het terugkeerbesluit, is het terugkeerbesluit in zoverre onrechtmatig. Omdat het inreisverbod is gebaseerd op het terugkeerbesluit, is het inreisverbod in zoverre ook onrechtmatig.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:7396](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB2018, 623

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 04-05-2018 (publ. 19-06-2018), AWB 18/1340

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 8

OPVANG. Programma Vreemdelingen. Na ommekomst 12 maanden 24-uursopvang plaatsing in Bed-bad-broodvoorziening. Buitenwettelijk begunstigend beleid niet inconsistent toegepast.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat uit de uitspraken van 26 november 2015 van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State en de Centrale Raad van Beroep (Raad)

[[ECLI:NL:RVS:2015:3415](#), [ECLI:NL:CRVB:2015:3803](#) en [ECLI:NL:CRVB:2015:3834](#)]

volgt dat de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid verantwoordelijk is voor de opvang van niet rechtmatig in Nederland verblijvende vreemdelingen. Daarnaast biedt verweerder, ondanks dat daartoe geen wettelijke verplichting of specifieke publiekrechtelijke bevoegdheid bestaat, opvang aan niet rechtmatig in Nederland verblijvende vreemdelingen op grond van het Programma Vreemdelingen. Op grond van dit buitenwettelijke beleid biedt verweerder 24-uursopvang in de [locatie] gedurende maximaal 12 maanden en (24-uurs)opvang in de BBB zonder maximale duur. Omdat sprake is van buitenwettelijk, begunstigend beleid, wordt volgens vaste rechtspraak van de Raad [[ECLI:NL:CRVB:2010:BL6167](#)], de aanwezigheid en de toepassing van dat beleid als gegeven aanvaard, met dien verstande dat wordt getoetst of dat beleid op consistente wijze is toegepast.

De gemachtigde van verweerder heeft op de zitting toegelicht dat het bij het begeleid wonen, zoals dat wordt genoemd op pagina 5 van het 'Jaarplan 2017 voor vreemdelingenbeleid', gaat om de 24-uursopvang gedurende de eerste 12 maanden op grond van het Programma Vreemdelingen. Dit wordt uitgevoerd door partners als het Leger des Heils en HVO en betreft geen zorg. De rechtbank acht deze uitleg niet onredelijk.

Verweerder heeft de 24-uursopvang van eiser in de [locatie] conform het Programma Vreemdelingen na 12 maanden beëindigd en eiser, de GGD-indicatie van [datum] in acht nemend, in de 24-uurs BBB geplaatst. Niet is gebleken van concrete feiten of omstandigheden waaruit kan worden afgeleid dat verweerder dit beleid inconsistent toepast.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:6960](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 624

HvJEU, Conclusie A-G Wathelet, 21-06-2018, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17

M tegen Tsjechië en X tegen België.

Richtlijn 2011/95/EU 14 lid 4 lid 5 lid 6

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 18

VWEU 78 lid 1

KWALIFICATIERICHTLIJN. De bepalingen van de kwalificatierichtlijn op grond waarvan de lidstaten de vluchtelingenstatus kunnen weigeren of intrekken, zijn verenigbaar met het Unierecht. Aangezien het besluit om de vluchtelingenstatus te weigeren of in te trekken niets verandert aan de hoedanigheid van vluchteling, moeten de lidstaten ervoor zorgen dat de rechten worden geëerbiedigd die de vluchtelingen ontleen aan het Verdrag van Genève.

De verzoeken om een prejudiciële beslissing van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (België) in de zaken C-77/17 en C-78/17 hebben betrekking op de uitlegging van artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95/EU en op de geldigheid ervan in het licht van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”) en van artikel 78, lid 1, VWEU.

In zaak C-391/16 legt de Nejvyšší správní soud (hoogste bestuursrechter, Tsjechië) het Hof de vraag voor of artikel 14, leden 4 en 6, van richtlijn 2011/95 geldig is tegen de achtergrond van diezelfde bepalingen en van artikel 6, lid 3, VEU.

Deze verzoeken zijn ingediend in het kader van gedingen betreffende de geldigheid van de besluiten waarbij de bevoegde nationale asielautoriteiten X (zaak C-77/17) de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd op grond van de Belgische wettelijke regeling tot omzetting van artikel 14, lid 5, van richtlijn 2011/95, en de eerder aan X (zaak C-78/17) en M (zaak C-391/16) verleende vluchtelingenstatus hebben ingetrokken krachtens bepalingen van nationaal (Belgisch, respectievelijk Tsjechisch) recht tot omzetting van lid 4 van dat artikel.

De leden 4 en 5 van artikel 14 van richtlijn 2011/95 staan een lidstaat in wezen toe om de verleende vluchtelingenstatus in te trekken of de toekenning van die status te weigeren indien de betrokken vluchteling een gevaar vormt voor de veiligheid of de samenleving van die lidstaat. Lid 6 bepaalt de minimumrechten die de vluchteling niettemin dient te genieten zolang hij zich in de betreffende lidstaat ophoudt.

Met hun prejudiciële vragen wensen de verwijzende rechters in wezen te vernemen of deze bepalingen in strijd zijn met het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen(3) (hierna: „Verdrag van Genève”), en bijgevolg ongeldig zijn in het licht van artikel 18 van het Handvest en van artikel 78, lid 1, VWEU, op grond waarvan het gemeenschappelijk asielbeleid dit verdrag dient te respecteren. [...]

Conclusie

Gelet op het voorgaande geef ik het Hof in overweging de prejudiciële vragen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de zaken C-77/17 en C-78/17 en van de Nejvyšší správní soud in de zaak C-391/16 te beantwoorden als volgt:

„1) Artikel 14, lid 4, van richtlijn 2011/95/EU [...], dient aldus te worden uitgelegd dat het de lidstaten is toegestaan om besluiten waarbij zij de in hoofdstuk VII van deze richtlijn bepaalde rechten hebben verleend aan vluchtelingen die onder deze bepaling vallen, in te trekken, te beëindigen of niet te verlengen, maar dat verandert niets aan de hoedanigheid van vluchteling van de betrokkenen of aan de geldigheid van het besluit waarbij zij als vluchteling zijn erkend.

2) Artikel 14, lid 5, van richtlijn 2011/95 dient aldus te worden uitgelegd dat het de lidstaten is toegestaan om de in hoofdstuk VII van deze richtlijn bepaalde rechten te weigeren aan onder die bepaling vallende vluchtelingen, maar dat verandert niets aan de hoedanigheid van vluchteling van de betrokkenen of aan de verplichting van de lidstaten om hun verzoek om internationale bescherming te behandelen met inachtneming van de eisen die voortvloeien uit richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming.

3) Artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95 dient aldus te worden uitgelegd dat een lidstaat die gebruikmaakt van de mogelijkheden die worden geboden door artikel 14, leden 4 en 5, ervan, gehouden blijft om de betrokken vluchtelingen, zolang die zich op zijn grondgebied bevinden, zowel de rechten te waarborgen die zijn vervat in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, als die welke zijn neergelegd in de artikelen 13, 20, 25, 27 en 29 hiervan, voor zover die lidstaat geen voorbehoud heeft gemaakt ten aanzien van deze bepalingen overeenkomstig artikel 42, lid 1, van hetzelfde verdrag.

4) Bij het onderzoek van artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 is niet gebleken van factoren die de geldigheid van die bepalingen aantasten.”

[ECLI:EU:C:2018:486](https://eur-lex.europa.eu/eli/cjrep/2018/486)

Bij deze conclusie is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2018, 625

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (België) op 07-05-2017, X, C-302/18

Richtlijn 2003/109/EG 5.1 a

LANGDURIG INGEZETENERICHTLIJN. PREJUDICIËLE VERWIJZING. Interpretatie van het begrip “beschikken” over vaste en regelmatige inkomsten.

Prejudiciële vragen:

1. Dient artikel 5.1., onder a) van de Richtlijn 2003/109/EG, dat (onder meer) bepaalt dat onderdanen van derde landen voor het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene moeten bewijzen dat zij voor zichzelf en de gezinsleden te hunnen laste “beschikken” over vaste en regelmatige inkomsten die voldoende zijn om zichzelf en hun gezinsleden te onderhouden zonder een beroep te hoeven doen op het stelsel van sociale bijstand van de betrokken lidstaat, zo te worden geïnterpreteerd dat hiermee enkel “eigen inkomsten” van de derdelander worden beoogd?

2. Of volstaat het hierbij dat die inkomsten de onderdaan van een derde land ter beschikking staan, zonder dat enige vereiste wordt gesteld met betrekking tot de

herkomst van die inkomsten, zodat deze dus ook aan de derdelander kunnen worden ter beschikking gesteld door een familielid of door een andere derde?

3. Zo op de laatste vraag positief wordt geantwoord, volstaat in dat geval een door een derde aangegane verbintenis tot tenlasteneming waarin deze derde zich ertoe verbindt ervoor te zorgen dat de aanvrager van de status van langdurig ingezetene "voor zichzelf en voor zijn gezinsleden die te zijnen laste zijn, beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden" om aan te tonen dat de aanvrager kan beschikken over inkomsten in de zin van artikel 5.1., onder a) van de Richtlijn 2003/109/EG?

[C-302/18](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2018, 626

MK ABRS, 19-06-2018, 201802751/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a lid 1

Vb 2000 5.1a lid 5 a

VREEMDELINGENBEWARING. DUBLINCLAIMANT. Bij de toetsing of de vreemdeling krachtens artikel 59a, eerste lid, van de Vw 2000 in bewaring kan worden gesteld, is bepalend of de Dublinverordening op de vreemdeling van toepassing is (vgl. de uitspraak van de Afdeling van 16 maart 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:919](#)). Ingevolge artikel 5.1a, vijfde lid, aanhef en onder a, van het Vreemdelingenbesluit 2000 moet een concreet aanknopingspunt voor overdracht als bedoeld in de Dublinverordening bestaan om een vreemdeling krachtens artikel 59a, eerste lid, van de Vw 2000 in bewaring te kunnen stellen. De rechtbank heeft niet onderkend dat, ondanks de vernietiging van het besluit van 8 december 2017 vanwege een schending van het verdedigingsbeginsel, ten aanzien van de vreemdeling een dergelijk concreet aanknopingspunt bestaat. Zoals de staatssecretaris immers terecht stelt, blijkt uit Eurodac dat de vreemdeling op 14 juni 2016 in Spanje een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, hebben de Spaanse autoriteiten meermalen een claimverzoek ten aanzien van de vreemdeling geaccepteerd en is de vreemdeling al twee keer eerder overgedragen aan de autoriteiten van Spanje. Gelet hierop heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de maatregel van bewaring vanaf 12 maart 2018 op een onjuiste grondslag berust.

[ECLI:NL:RVS:2018:2070](#)

JnB2018, 627

MK ABRS, 19-06-2018, 201803477/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 8 h, 30b lid 1 h, 45 lid 1 b, 59 lid 1 a b, 59b, 82 lid 1 lid 2

VREEMDELINGENBEWARING. De staatssecretaris heeft bij besluit van 29 maart 2018 de aanvraag van de vreemdeling tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd krachtens artikel 30b, eerste lid, onderdeel h, van de Vw 2000 als kennelijk ongegrond afgewezen. Tegen dit besluit heeft de vreemdeling op dezelfde dag beroep ingesteld.

Op grond van het vorenstaande moet worden geoordeeld dat het door de vreemdeling op 29 maart 2018 ingestelde beroep automatisch schorsende werking heeft en dat de vreemdeling daarmee rechtmatig verblijf heeft, als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder h, van de Vw 2000. De vreemdeling kon daarom op 29 maart 2018 niet krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 in bewaring worden gesteld, aangezien deze wettelijke grondslag alleen betrekking heeft op vreemdelingen die geen rechtmatig verblijf hebben. Nu de vreemdeling op een onjuiste grondslag in bewaring is gesteld, is de bewaring van aanvang af onrechtmatig.

[ECLI:NL:RVS:2018:2071](#)

[Naar inhoudsopgave](#)